

cristians pel socialisme

francesc campoy

D'un temps ençà, més o menys esporàdicament, les notes de premsa ens han parlat tant de condemnes com d'activitats d'uns cristians denominats Cristians pel Socialisme. Al nostre país, a diferència d'altres en què hi ha C. P. S., no hi ha hagut mai un debat ampli i lliure que ens ajudés a aclarir i entendre què és i què vol C. P. S., per això més d'una vegada tant les accions com les condemnes, tretes del seu context, han estat causa de sorpresa o interrogants per a molts.

Es difícil resumir en un breu article tot el que és C. P. S., sobretot perquè és una praxi i no una ideologia nova ni un partit polític que es podria entendre per les seves característiques definidores.

C. P. S. és fonamentalment una praxi, una praxi de fe cristiana que parteix d'uns pressupòsits teològics, antropològics i socials diferents dels mantinguts tradicionalment per l'església.

C. P. S. es fonamenta sobre dues bases: una, la fe en la Resurrecció de Crist. Aquesta fe no s'entén com un fet religiós, com si hi hagués dues històries separades: la de l'home i la de Déu, i que el lligam entre les dues fos el ritus o el culte. La fe cristiana s'ha de viure en una praxi, una acció concreta i eficaç que realitzi el missatge d'alliberament, la Bona Nova, que l'Encarnació, la mort i resurrecció de Crist ha portat a la humanitat. La salvació (alliberament) no s'entén com un fet

simplement personal, ja que la persona no solament forma part integral de la societat sinó que aquesta la determina.

Però, la Resurrecció de Crist no adquirirà el seu ple sentit fins que tota forma d'exploatació, que és com es formula l'opressió, no sigui vençuda. D'ací i de l'anàlisi científica de la societat capitalista sorgeix l'opció pel socialisme, un socialisme que parteix de la lluita de classes com a fenomen i aplica en la seva metodologia d'anàlisi els principis marxistes.

Així doncs la fe es viu no en el ritus o en el dogma ritualment après, sinó en la praxi alliberadora de l'oprimit i amb l'oprimit, en les seves esperances i amb els seus anhels, per tant, també en una praxi político-revolucionària.

Des del punt de vista teològic s'entronca en la línia bíblica del profetisme, en contraposició a la ritual o sacerdotal, a la qual pertanyia Crist. La teologia es converteix no en una teologia conceptual sinó d'alliberació. Des del punt de vista antropològic es considera l'home com un ésser alienat per l'economia que mou la història en una contraposició dialèctica entre opressors i oprimits, de la qual han sorgit uns valors morals i culturals, justificants, "a posteriori", de les classes opressores i de les seves accions.

C. P. S. neix històricament en els grups cristians, que, captant l'esperança d'alliberació dels sectors més marginats i opri-

mits del poble, ataquen la propietat privada, el sistema capitalista i manifesten un compromís de lluita amb la classe obrera. Des del punt de vista de lluita política els portarà a inscriure's als partits que lluiten per la mateixa classe amb la qual se senten compromesos; des del punt de vista eclesiàstic, la seva lluita se situa en l'interior mateix de l'Església, plantejant una lluita ideològica que manifesta com a formulació de la fe, cosa necessària per ella mateixa com a suport. La fe s'ha expressat mitjançant la ideologia de la classe dominant; des d'aquest punt de vista intenta rescatar el sentit d'alliberació i Bona Nova als pobres que tenia l'Evangelí i que va perdre quan es convertí, no en una interpel·lació a allò més instintiu de l'home, la seva llibertat, per a alliberar als altres, sinó en una religió, i més tard en la religió de l'Estat.

Deia al principi de l'article que era difícil exposar tot el que C. P. S. és i significa, sobretot per les implicacions polèmiques que el tema representa en relació a l'actitud reformista de l'Església, així com la necessitat d'aprofundir temes com ara Marxisme i Cristianisme, ideologia i fe, etc. Sóc conscient de les limitacions del present treball que es proposa com a finalitat una simple exposició sintetitzada i, per tant, polèmica, per a deixar obert un debat i una inquietud que tota persona adulta en la fe ha de tenir.